

РЕШЕНИЕ

№ 3279

гр. София, 19.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 19.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **1306** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл.от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл.186, ал.4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [община], [улица], представлявано от Г. Б. Б., срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-209-0046287/25.08.2020г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“-гр. Б., дирекция „Оперативни дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – паркинг, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до този обект за срок от 14 дни.

С жалбата се оспорва заповедта като незаконосъобразна, издадена в нарушение на материалноправните разпоредби и на принципа за съразмерност при упражняване на административна дейност, закрепен в чл. 6 от АПК. Жалбоподателят счита, че приложената мярка засяга прекомерно правната му сфера, сочи се, че в случая не може да се установи безспорно извършено нарушение от страна на търговеца, а по-скоро става въпрос за евентуално извършено такова, месеци преди извършване на проверката, довела до налагане на процесната ПАМ. Иска се отмяна на заповедта. Жалбоподателят, редовно призван, чрез процесуалния си представител адв. Т., в с.з поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Претендира разноски по

представения в с.з. списък.

Ответникът, редовно уведомен, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура - редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 20.08.2020г., в 16:30 часа, контролните органи при ТД на НАП- Б. осъществяват проверка на търговски обект –сезонен- по смисъла на §1, т.41 от ДР на ЗДДС – паркинг, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя, при която е констатирано, че търговецът в качеството си на лице по чл.3 от Наредба Н-18 от 13 декември 2006г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез ФУ, не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта ФУ. Малко преди проверката в 14.00 ч. контролните органи извършват контролна покупка на паркинг за автомобил за 48 часа на стойност 20 лв., платена в брой от проверяващите, за която покупка е издадена квитанция № 4115. За покупката не е бил издаден касов бон едновременно с получаване на плащането, въпреки, че в обекта е имало регистрирано работещо фискално устройство. При извършването на проверката била установена и разлика между фактическата и касова наличност на паричните средства в обекта в размер на 46, 10 лв. по-малко от отразените във фискалната памен на ФУ. Съставен е Протокол № 0046287/20.08.2020г. Въз основа на приетата в протокола фактическа обстановка административният орган е приел, че жалбоподателят в нарушение на чл.25, ал.3 от Наредба № Н-18/2006 г. не е изпълнил задължението си да регистрира и отчете извършената продажба на стойност 20 лв. чрез издаване на фискална касова бележка и на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” ЗДДС, на 25.08.2020 г. издава Заповед № ФК-209-0046287/25.08.2020г., с която е наложил оспорената ПАМ, като на основание чл.187 ЗДДС е забранил достъпа до обекта за срок от 14 дни.

При така установените факти съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е процесуално допустима.

Разгледана по същество същата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно чл.186, ал.3 ЗДДС компетентен да наложи ПАМ по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС е орган по приходите или от оправомощено от него длъжностно лице. За доказване компетентността на органа, издал акта, по делото е представена Заповед № ЗЦУ-ОПР-16/17.05.2018г. на Изпълнителния директор на НАП, съгласно т. 1 от която началниците на отделите „Оперативни дейности“ в дирекция „Оперативни дейности“ и ГД „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП са упълномощени да налагат принудителна административна мярка запечатване на обект по чл. 186 ЗДДС. Въз основа на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган в кръга на предоставените му правомощия.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта и съответствието ѝ с целта на закона:

Не се установяват съществени нарушения на административно-производствените норми при издаване на акта. Обжалваният акт отговаря на изискванията за писмена

форма и съдържа фактическите и правните основания за издаването си в достатъчно подробен вид, позволяващ съдебен контрол.

Правното основание за налагане на обжалваната принудителна административна мярка е чл. 186, ал. 1, т. 1 б. "а" от ЗДДС, съгласно който запечатване на обект за срок до един месец се прилага на лице, което не спазва реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба.

Във връзка със законосъобразността на обжалваната заповед, съдът приема, че макар формално да са налице обстоятелствата, предвидени в хипотезата на чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "а" от ЗДДС, заповедта е издадена в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа за съразмерност.

Съобразно изричния текст на чл. 22 от ЗАНН, принудителните административни мерки могат да имат за цел да предотвратят или да преустановят нарушението, както и да предотвратят или да отстранят вредните последици от него. Принудителните административни мерки нямат и не могат да имат характер на санкция и на тях не могат да бъдат възлагани функциите предупреждаване и превъзпитание на нарушителя и възпитание и предупреждение върху останалите правни субекти, посочени в мотивите на обжалваната заповед.

Преценката за съответствие на ПАМ с целта на закона следва да се извършва в съответствие със спецификите на мерките във всяка конкретна хипотеза на нарушение по чл. 186, ал. 1 от ЗДДС. Налагането на принудителната административна мярка в конкретния случай не отговаря на нито една от целите на ПАМ, които са закрепени в закона. Запечатването не би довело до предотвратяване или преустановяване на нарушението, за което е издадена обжалваната заповед, тъй като то е довършено към момента на установяването му. Не би могло да доведе до предотвратяване или отстраняване на вредните последици от неотчитане на продажбите, тъй като установяването на неотчетените приходи и съответните им данъчни задължения може да стане единствено с ревизионен акт в рамките на ревизионно производство съгласно изричната разпоредба на чл. 110, ал. 2 от ДОПК и не може дори практически да стане посредством запечатването на обекта. Доколкото липсва презумпция, че във всеки един случай продължаването на търговската дейност в обекта ще бъде в нарушение на изискванията за отчитане на продажбите, запечатването не може да бъде оправдано от предотвратяване на други нарушения от същия вид.

Предвид липсата на предходни нарушения и данните, че в обекта функционира ФУ, изводът в мотивите на заповедта, че в търговския обект има създадена организация, която няма за цел и не води до изпълнение на законовите изисквания е необоснован. Не е ясно кое от констатираните обстоятелства е мотивирало административния орган да достигне и до извода, че търговецът е въвел в търговската си дейност незаконосъобразни практики.

Сами по себе си, изложените оценъчни изводи - тежестта на извършеното нарушение и последиците от същото и местонахождението на обекта не могат пряко да обосновават извод, че търговецът е въвел незаконосъобразни практики. Освен това те са бланкетно описани, без да съдържат конкретния извод на административния орган каква е тежестта на нарушението, какви са последиците от него и какви са спецификите на търговския обект, за да се налага този извод. Доказването на неблагоприятното за адресата на заповедта твърдение за укрити обороти е в тежест на административния орган.

При наличие на някоя от хипотезите на чл. 186, ал. 1 ЗДДС административният орган

е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, т. е. същият действа при условията на обвързана компетентност. Но в същото време нормата на чл. 18б, ал. 1 ЗДДС определя, че мярката се налага за срок до 30 дни, т. е. органът има възможност и е длъжен да съобрази принципа за съразмерност, установен с чл. 6, ал. 2 АПК. При изложените в заповедта факти и установени обстоятелства по делото, за липса на предходни нарушения, наличие на фискално устройство, съзнателност при плащане на задълженията за публични държавни вземания наложената мярка за срок от 14 е в противоречие на принципа за съразмерност. Държавата чрез органите на изпълнителната власт следва да упражнява контрол и да предприема всички законоустановени мерки за преустановяване и предотвратяване на нарушенията, както и за възстановяване на причинените вреди, но никога тези мерки не трябва да са повече от необходимото за целите им или да засягат права, до степен да нанесат в повече вреди, отколкото ползи.

По тези съображения, в конкретната хипотеза целта на запечатването е допълнителна санкция, извън предвидените за нарушение на Наредба Н-18/2006 г. на министъра на финансите, което противоречи на законоустановената цел на административната принуда и съставлява превратно упражняване на власт.

Съдът намира още, че при издаване на обжалваната заповед административният орган е действал в нарушение на принципа на съразмерност, и по-специално правилото, закрепено в член 6, ал. 5 от АПК, съгласно което административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Не са представени и обсъдени доказателства за предходни нарушения на задължението за отчитане на продажбите, които биха могли да обосноват налагането на принудителна мярка от посочения вид, резултати от предходни ревизии и други, които да обосноват извод, че дружеството системно нарушава реда за регистриране на продажбите. В горния смисъл е и константната съдебна практика на ВАС по сходни казуси (вж. решение по адм. дело № 11916/2020 г., VIII отделение; решение по адм. д. № 12238/2020 г., VIII отделение; Решение № 4037 от 30.03.2021 г. на ВАС по адм. д. № 10717/2020 г., VIII отделение и т.н.).

Не на последно място, следва да се обърне вниманието и на факта, че от извършената по време на проверката разпечатката на ФУ в обекта, се установява, че процесната покупка е регистрирана макар и със закъснение и за същата е издаден фискален касов бон в 14:53 часа на стойност именно 20 лв., което прави вмененото на жалбоподателя нарушение за недоказано доказано по безспорен и категоричен начин. Предвид гореизложеното, съдът счита, че така наложената принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход от производството на жалбоподателя се следват разноски в размер на 700 лв., от които 50 лв. за държавна такса и 650 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение, съгласно предсатвения в с.з. списък по чл.80 ГПК.

Водим от горното и на основание чл. 172 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [община], [улица], представлявано от Г. Б. Б., Заповед за налагане на принудителна административна мярка № ФК-209-0046287/25.08.2020г., издадена от началника на отдел „Оперативни дейности“-гр. Б., дирекция „Оперативни

дейности“ в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на основание чл.186, ал.1, т.1, б.”а” и чл.187 от ЗДДС е наложена принудителна административна мярка запечатване на търговски обект – паркинг, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до този обект за срок от 14 дни.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК:[ЕИК] сумата от 700. 00 (седемстотин) лева, представляваща разноски по делото.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: